

Posar-se escapulars

Aquesta és una manera de diure per indicar, un pes, un escrúpol de consciència.

Quan les comares del veí se posaven a xatxarar del més i del manco, sempre capitava de parlar mal de altres persones:

“Coma’, sabut l’haveu? m’han dit que la tal és així ... així ..., fa això i això ...”.

Lo xarrament anava envant, i anant envant se posava també calqui floquet, continuant a “tallar” amb la llengua, o millor encara, a fer la gent a “tallarins”.

Podia ésser que la comare no fossi d’acord, no creïeva en aqueixes xatxares pertant no voliva tendre aqueixos escrúpols, aqueix pes a la consciència: “O comara mia, cosa séu dient!? ... Si fossi ver... Jo ja no hi crec ... Deixau perdre aqueixes xatxares, i no vos poseu de aqueixos escapulars. Déu mos

salvi i llibre de aqueixes males llengües”.

La demana és naturalment: perquè “escapulars”? Qui relació té amb el fet de tendre la consciència neta, i sense escrúpols?

L’escapulars és un distintiu de certes associacions e de certos ordes religiosos, per exemple l’orde de les carmelitanes, devotes de Nostra Senyora del Carme, l’orde dels terciaris de Sant Francesc, i així també altres confraries.

L’escapular és fet de dos bocins de tela, units de cordons, s’enfila pel cap i se posa sobre les espatlles, penjat una part al pit i l’altra a la esquena. De escapulars, n’hi havia també, a forma de un coixinet, i no més gran de un rellotge de butxuca; a dintre hi posaven una icona, amb una invocació a un sant protector. Veniva penjat amb agulla, (fermezza) sota la malla, i serviva a protegir de tots los mals. Perquè alhora aquest acostament,

Escapular protector.

en aquesta manera de diure? Podem diure que l’acostament està en el fet que, parlar, o fer mal a altres, no solament en paraules com també amb accions, sigui dient la veritat, o una presumpta veritat, equival a se posar un pes a la consciència, un escrúpol, exactament un mal *escapular*.

Vito Loy